

[Brusvang.]

afstand fra, og derfor kunne der måske i en sag som denne være grund til i stedet at starte med det, der i hvert fald efter centrum-demokraternes opfattelse er noget positivt i sagen. Det, vi drøfter her, er ikke en konfrontation mellem partierne i denne sal og regeringen. I virkeligheden kan CD i denne forbindelse godt udtale sin tillid til, at regeringen har vilje til at løse denne sag, og at regeringen i realiteten har ganske samme mål, som vi har. Der er alene tale om, at mit parti måske vurderer de veje og midler, der skal anvendes, lidt anderledes.

Jeg vil også godt udtale min anerkendelse af den måde, rektor ved Københavns universitet, hr. Morten Lange, har grebet sagen an på. Jeg synes, det er meget glædeligt at se, med hvilken beslutsomhed han træffer afbalancerede, velovervejede og rimelige foranstaltninger, som dog tydeligt viser, at den mand lever op til sit ansvar. Også det er en vigtig ting at fremhæve her, synes jeg.

Dernæst vil jeg godt sige lidt om forhistorien vedrørende selve blokadespørgsmålet. I 1976 tog mit parti CD en række initiativer for at få fastslået det grundsynspunkt, som vi dengang formulerede således: der skal være fri adgang til hjem, til kirke, til skole og til arbejdsplads. Der var nogle, der smilede lidt dengang, fordi vi bl. a. tog skolerne med, men det har jo vist sig at være nok så relevant.

Der er også en anden lille historisk ting, jeg vil erindre om. På et tidspunkt i 1976 spurgte centrum-demokraterne statsministeren, om det ikke var en idé, nu da befolkningen havde været plaget med disse skandaler omkring Bækkelund og Info, da at indkalde septemberforligspartierne til en drøftelse. Selvfølgelig var vi godt klar over, at septemberforliget som sådant ikke har noget at gøre med dette spørgsmål, men det er nu alligevel sådan, at partier, der udadtil og her i salen i fællesskab løser visse andre, store opgaver, herunder store økonomiske opgaver, også kan have en vis interesse i at være sammen om at få løst nogle problemer, der måske ligger uden for forligets snævre tekst. Tre måneder efter at jeg og mit parti havde fremsat denne opfordring til statsministeren om at indkalde partierne, ja, så indkaldte statsministeren dem rent faktisk, og jeg tror, man kan huske, at vi efter en 8 timer lang debat i denne sal natten til grundlovsdag fandt

frem til en løsning, som også regeringen kunne leve med. Uagtet statsministeren lidt vredt betegnede vores første forslag om, at netop den kreds af partier skulle træde sammen, som et tåbeligt forslag, så var det jo alligevel den vej, man gik til sidst.

Derfor havde jeg egentlig også ventet, at der fra regeringens side var blevet taget et initiativ forud for denne debat for ligesom at føle sig frem til: hvor ligger der et flertal for en fornuftig løsning, som regeringen kan tage ansvaret for? Det er noget, vi så ofte har fremhævet fra CDs side, at det afgørende er nu at finde frem til løsninger, som også regeringen kan leve med. Det er trods alt således, at det er regeringen, der har den bedste mulighed for indsigt og den bedste mulighed for at kende hele teknikken og lovgivningen. Det har vi andre ikke, og derfor er det væsentligt, at vi kan lave noget i fællesskab med regeringen.

I denne sag er der, som fremhævet af andre ordførere, to hovedproblemer. Der er problemet omkring Berlingske Tidende, og der er problemet med universitetsbesættelserne. Jeg finder ikke anledning til i dag hverken at stille særlige forslag eller at gøre særlige bemærkninger om Berlingske Tidendes situation. Jeg mener, at de formuleringer, der blev vedtaget i de tidligere dagsordener, i og for sig fuldt ud siger det, som folketinget bør sige og kan sige om den sag omkring Berlingske Tidende. Derfor står det alene tilbage, hvorledes folketinget skal udtrykke sig, hvad folketinget skal beslutte i spørgsmålet om universitetsbesættelserne.

Her vil jeg godt trække et par principvurderinger frem for CDs vedkommende.

Der har i debatten været nævnt forskellige tvangsforanstaltninger – bortvisning, dette at tage studiestøtten fra de unge – og jeg må sige, jeg tror ikke, det er en vej, CD kan anbefale. For det første gælder det, at skal man bortvise folk, ja, så skal man jo bevise deres andel i de pågældende aktioner. Det kan være nok så svært. Mange aktioner er vel også lavet af unge mennesker, der ligger under for en lidt ungdommelig vildfarelse, og ligefrem at bortvise dem, med den konsekvens at de for meget lang tid ikke kan fortsætte deres uddannelse, det vil jeg være betænkelig ved. Hvem kommer i øvrigt til syvende og sidst til at bære udgiften ved en sådan forlængelse af studietiden? Ja, det gør samfundet jo på den ene og den anden måde. Specielt med hensyn til studiestøtten